ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена
20 12 2018 г.

Нечакана!

«ДАШКОЛЬНІК»... ЮРЫЙ ВІКТАРАВІЧ

Ён вучыць дзетак, а тыя — яго

У віцебскіх дзіцячых яслях-садку № 52 выхавальнікам працуе 22-гадовы Юрый ЛІТОШЫК. У яго «падпарадкаванні» так званая малодшая група, у якой 26 дзетак ва ўзросце трох-чатырох гадоў. З такімі малымі нават вопытным педагогам працаваць складана. Параўнальна прасцей з тымі, каму пяць-шэсць гадоў. А ў новага супрацоўніка атрымліваецца ўсё вельмі добра!

Загадчык установы Тацяна Церашкова вельмі хваліла Юрыя Віктаравіча. Расказала, што ён трапіў на працу па размеркаванні пасля таго, як сёлета атрымаў дыплом у Полацкім дзяржаўным універсітэце. Цікава, што хлопец прафесійны, як кажуць педагогі, «дашкольнік» — вучыўся менавіта па гэтай спецыяльнасці на факультэце дашкольнай адукацыі. Канешне, цяперашнія калегі выхавальніка спачатку, мякка кажучы, былі трохі здзіўлены навіне пра тое, што хлопец будзе працаваць на гэтай пасадзе. Ды і бацькі таксама, дзеткі. Але ўжо праз некалькі дзён усе здзівіліся яшчэ больш, бо малады спецыяліст зачараваў сваімі інтэлігентнасцю, сціпласцю, ветлівасцю.

Юрый падчас нашай размовы расказаў, што ён з дынастыі педагогаў. Мама працуе фізруком у іншай віцебскай установе адукацыі дадатковага навучання — у дзіцячым цэнтры развіцця. Чаму выбраў нетыповую для мужчын спецыяльнасць? Сказаў, што вельмі любіць дзяцей. Як старэйшы сын у сям'і дапамагаў выхоўваць брата, які на дзесяць гадоў малодшы за яго. Пасля заканчэння віцебскай гімназіі № 2 Юрый вызначыўся, што абавязкова будзе педагогам. Калі вучыўся ў ВНУ на чацвёртым, апошнім, курсе, паспяваў падпрацоўваць выхавальнікам у наваполацкім дзіцячым садку. Таму невялікі вопыт ужо быў.

...Пакуль гутарылі, праведаць дачку Вераніку прыйшла яе мама Вольга Шаршнёва. Жанчына, мама дваіх дзяцей, з радасцю падзялілася прыемнымі ўражаннямі. Расказала, што малая вельмі ахвотна ходзіць у садок. І па выхадных, бывае, сумуе без свайго любімага выхавальніка. Тэлефануе яму.

Юрый прызнаўся, што не толькі ён, але і дзеці вучаць яго, напрыклад цярпенню, і па чарзе расказваюць яму пра модныя цацкі, гульні, якія купляюць ім бацькі.

Знаёмыя выхавальніка з разуменнем ставяцца да прафесійнага выбару, хоць сябры-хлопцы кажуць, што не змаглі б працаваць у садку на яго пасадзе. Дарэчы, суразмоўнік пакуль халасцяк...

Хлопец захапляецца падарожжамі. Разам з сябрамі ездзіць па гарадах Беларусі на адна- і двухдзённыя экскурсіі. Вучыцца граць на гітары і кухарыць. Апошняму давялося навучыцца, калі жыў у інтэрнаце. Пры гэтым рабіў не толькі простыя стравы — кашы і гэтак далей, — але і кулінарныя «шэдэўры». Напрыклад, бульбяныя шарыкі з сырам унутры. Прызнаўся, што падгледзеў, як гэта робіцца, у інтэрнэце. Прыдумваў і аўтарскія соусы.

Юрый павінен адпрацаваць у садку два гады. Наконт таго, ці застанецца тут надалей, адказаў, што пакуль пра гэта не думае. На сёння яму ўсё падабаецца. Хлопец вельмі актыўна бярэ ўдзел ва ўсіх мерапрыемствах. Падчас навагодніх ранішнікаў будзе Дзедам Марозам, потым на розных святочных мерапрыемствах збіраецца выконваць мужчынскія ролі. Як малады спецыяліст наведвае канферэнцыі, сімпозіумы, семінары, развіваецца ў сваёй прафесіі.

Ва ўсёй краіне мужчын на пасадзе выхавальніка можна пералічыць літаральна па пальцах. Добра, што і віцебскім дзеткам пашанцавала!

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

«УЧАСТКОВЫ — АМАЛЬ ШТО ПСІХОЛАГ»

СЛЯПАЯ ЛЮБОЎ...

— Міша працуе ўжо тры месяцы! Хутка павінен быць дома. Заняты па 12 гадзін у суткі. Але, на жаль, нічога толкам не зарабляе, усяго 350 рублёў. Я яго кармлю. Мабыць, абдурвае? — з парога паспявае паведаміць пра галоўныя падзеі ў сваім жыцці жанчына гадоў пяцідзесяці.

— Як зараз паводзіць сябе сын? — пытаецца ўчастковы.

— Расказваць усё як ёсць? З турмы прыйшоў — біў мяне, піў, — уздыхае ахвяра хатняга гвалту. — Усё, што ў мяне было, я ўклала ў гэтую кватэру! Паглядзіце, які рамонт зрабіла, так сына чакала. А колькі пацягнула ў мяне турма! Я яму грошы кожны месяц дасылала, перадачы збірала. А як інакш? Ён жа ў мяне адзінае дзіця! Якія лісты мне адтуль пісаў! Ён добрым як цяля становіцца, калі есці хоча. А калі сыты — адны крыкі і мацюкі. Як трасяне мяне, дык далятаю да суседняга пакоя. Прашу: «Пашкадуй маці!»

— Пра новыя інцыдэнты ў міліцыю паведамлялі?

— Не. Разумееце, калі б гэта адразу зрабіць... А так — супакоілася, астыла, даравала. Ён заўжды клянецца, што гэта апошні раз! Вы бачыце, як я «высахла»? На 20 кілаграмаў схуднела, — пераключаецца гаспадыня. — Яму проста ажаніцца трэба. Малю Бога, каб знайшоў якую дзяўчыну і сышоў ад мяне.

Па статыстыцы, ахвярамі хатняга гвалту ў 75 % становяцца жанчыны.

— Не беражаце вы сябе, — звяртаецца да суразмоўніцы Уладзімір. — Такое нельга дараваць. Яшчэ некалькі падобных выхадак — і Міша зноў пойдзе па знаёмым яму шляху.

— Калі ён выйшаў з турмы — я яму рукі цалавала, — выціраe слёзы жанчына. — Мацярынская любоў — сляпая.

...Сярэдні ўзрост тых, хто часцей за ўсё трапляе ў поле зроку ўчастковага, — людзі ад 25 да 35 гадоў. Мужчын сярод іх больш, але працаваць складаней з жанчынамі:

— Возьмем хоць бы алкагольную залежнасць. Жанчын гэта атрута зацягвае мацней, і нешта растлумачыць ім становіцца цяжка. А чалавек у нецвярозым стане, як усім вядома, — патэнцыйны злачынец.

Уладзімір кажа, што, па яго назіраннях, моладзь стала больш насцярожана ставіцца да розных псіхатропных рэчываў.

— Яны бачаць, чуюць, чытаюць (добра, што інфармацыі зараз шмат), да чаго гэта можа прывесці, і робяць адпаведныя высновы. Вучацца на чужых памылках, — мяркуе міліцыянер.

Участковы прызнаецца, што не змог бы працаваць інспектарам па справах непаўналетніх.

— Лічу, што моладзі трэба даваць шанц. Ведаеце, заўсёды адчуваецца, каму ён патрэбны, а каму — не. У іх жа ўсё жыццё яшчэ наперадзе, і хто ведае, як адгукнецца тая ці іншая іх выхадка? А падлеткі такія эмацыянальныя! Вельмі шкада дзяцей, якія заблыталіся. У міліцыі працуюць не робаты — у нас таксама ёсць пачуцці, — кажа Уладзімір. — Калі міліцыянер затрымлівае юнака, таму падаецца, што мы самыя дрэнныя на свеце людзі! Але лепей адзін раз скласці за правапарушэнне адміністрацыйны пратакол, чым хлопец адчуе сваю беспакаранасць і пойдзе хуліганіць далей.

НАДЗЕЙНЫ ТЫЛ

— Тое, што бачыць на працы ўчастковы, прымушае глядзець на ўласнае жыццё інакш. Хочацца ўсё рабіць правільна, быць для іншых прыкладам. Я, калі нарадзіўся сын, кінуў курыць, — расказвае Уладзімір. — Зараз Арцёму чатыры з паловай гады. На сям'ю, на жаль, з-за ненармаванага графіка часу хапае не заўсёды. Калі іду на працу, асабліва ў выхадныя дні, Цёмка заўжды кажа: «Не ідзі, тата. Давай дома пагуляем». Але служба ёсць служба. Сын любіць прымяраць мае фуражкі. Усім у дзіцячым садку расказвае, што тата ў яго міліцыянер. Прыемна.

Уладзімір пазнаёміўся са сваёй будучай жонкай на працы. Наталля — інспектар крымінальна-выканаўчай інспекцыі.

— Мне пашчасціла, — упэўнена кажа суразмоўнік. — Калі затрымліваюся на працы, нават да раніцы, з улікам, што працоўная змена скончылася ў 18 гадзін, Наталля ўсё разумее. Ёй нават тлумачыць нічога не трэба, бо сама добра ведае гэтую «кухню». Я не буду настойваць, каб Арцём пайшоў служыць у міліцыю. Гэта павінен быць яго выбар. Для пачатку паспрабую зрабіць так, каб час сына быў заняты з карысцю. Планую аддаць яго ў Суворaўскае вучылішча. Але кожны раз, калі Цёма мяне абдымае пасля працы, думаю, што проста не змагу яго кудысьці адпусціць, — усміхаецца ўчастковы.

Уладзімір цікавіцца аўтамабілямі, успамінае, што ў дзяцінстве заўсёды з бацькам прападаў у гаражы. Участковы калекцыянуе незвычайныя шарыкавыя ручкі, вырошчвае хатнія кветкі. Толькі ў невялічкім рабочым кабінеце міліцыянера красуюцца 22 расліны! І ўсе іх даглядае ён сам.

— Мне падаецца, што зараз людзі больш паважліва ставяцца да міліцыянераў, чым гадоў дзесяць таму. Гэта добрая тэндэнцыя, — лічыць хлопец.

Уладзімір хоча і далей рухацца па кар'ернай лесвіцы. Але менавіта на пасадзе ўчастковага. Пераходзіць у іншы аддзел не плануе: пачынаць нешта новае заўсёды цяжка.

— Памятаю, як толькі прыйшоў ва ўчастковыя інспектары, галава кругам ішла ад усіх гэтых пытанняў і праблем! Як усім дапамагчы? Як ва ўсім разабрацца? Усё прыходзіць з вопытам, на прыкладзе адной сям'і разумееш, як быць з іншай. Нешта раяць калегі, — кажа суразмоўнік. — Ёсць такія «падапечныя», якія ўжо даўно знаходзяцца не на маім участку, але я да гэтага часу іх наведваю. Не паверыце, але па-сапраўднаму хвалююся, як яны там.

Кацярына АСМЫКОВІЧ.
Фота Ганны ЗАНКАВІЧ.

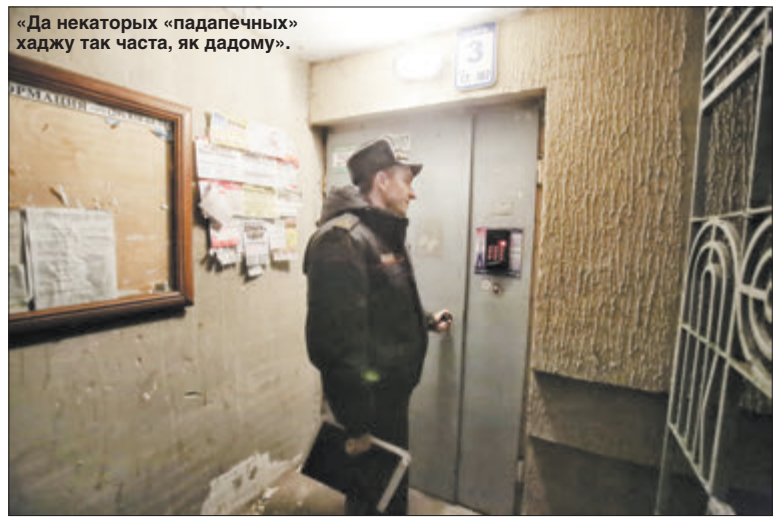

«Да некаторых «падапечных» хаджу так часта, як дадому».

Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)